

Opfattelse paa dette Punkt, og vi ere nu ligesaa overbeviste som nogensinde om, at det er taabeligt af det danske Folk at udgive saa uforholdsmæssig store Beløb, som vi nu ere komne op paa — paa det foreliggende Budget foreslaas der omtrent 36 Mill. Kr. — til vort Militærvæsen. Vi imponere ingen dermed. Ude i Verden finder man, for saa vidt man overhovedet beskæftiger sig med os, at det er uforstandigt af os at ødelægge vore Finanser for at give Pengene ud til hensigtsløse Militærforanstaltninger. Ved Valgene den 20. Maj stemte imidlertid 53 pCt. af de Vælgere, som afgav deres Stemmer, for Militærlovene og kun 47 pCt. imod. Det kan ikke nytte, at vi fra vor Side overfor dette vil sige, at mange af disse Vælgere stemte egentlig ikke for Militærlovene, men de stemte, som de gjorde, af Socialistforskrækkelse. Det er muligt, men man kan ikke regne saaledes. Militærspørgsmaalet var til Afgørelse den 20. Maj, og Flertallet af Vælgere stemte for, at disse Militærlove skulde opretholdes, og de blive altsaa opretholdte. Det vil sætte sine sørgelige Konsekvenser paa Finanslovene og gør det jo i høj Grad paa det nu forelagte Budget. Det radikale Venstre vil opretholde sin Protest mod, at de for Landets Finanser ruinerende militære Foranstaltninger opretholdes, og vi ville paa Finansloven stemme mod enhver militær Bevilling, som ikke i Kraft af de bestaaende Love med Nødvendighed er opført paa det paagældende Budget.

Den højtærede Finansminister talte om Sparsommelighed. Han vil nu spare paa Statens Udgifter til civile Formaal; paa militære Punkter maa der derimod ikke spares. Ja, hvor er det dog mange Gange godt, at de døde, de ere døde og ikke ane noget om, hvad der foregaar her. Hvis vi tænke os, at Venstres gamle Førere som Berg og Hørup vaagnede op og kom her og fik at vide, at nu havde vi noget, der kaldte sig for et Venstreministerium, og det havde en Finansminister, som sagde, at medens der skal gives til Militæret, hvad der paa nogen Maade kan tænkes at ofres derpaa, uden smaalig Prutten der, skulle vi nu spare paa de civile Omraader af alle Livsens Kræfter, er det et mildt Udtryk at sige, at de vilde forbavses; men naar de saa fik at vide, at det var det ærede Medlem fra Assens (Berntsen), som stod i Spidsen for den Venstrepolitik, antager jeg, de vilde smile og roligt gaa i deres Grave igen,

idet de tænkte, at det virkelige Venstre fejler vel nok en Gang det Berntsen'ske Venstre til Side og sætter virkelige Venstremænd til at styre Staten, og da vil det blive saa, at Folkets Fremgang og Oplysning paa de civile Omraader kommer til at gaa forud, og de militære Formaal maa vente til bag efter. Foruden sit principielle Standpunkt maa ethvert Venstreparti altid fastholde, at hvad der skal ofres til Militærvæsenet, maa rette sig efter, hvad vore Finanser kunne række til, og et Parti, som gaar med til at ødelægge Statens Finanser for at skabe et Militærvæsen af den Beskaffenhed som det, vi nu have faaet, kan aldrig blive anerkendt som et virkeligt Venstre.

Da den højtærede Finansminister forrige Gang beklædte den Stilling, han nu beklæder, talte han til os meget stærke og bevægede Ord om Sparsommelighed. Saa blev han Konseilspræsident og Forsvarsminister, og saa forelagde han dette høje Ting de dyreste Militærforslag, som nogen Sinde have ligget paa den danske Rigsdags Bord. Efter at disse ere vedtagne, og vi have laant 53 Mill. Kr., er den daværende Konseilspræsident og Forsvarsminister igen bleven Finansminister, og saa kommer han efter at have slaaet denne lille Bugt og siger: Saa, nu maa vi spare, nu maa vi ikke længer gennemføre Reformer paa Kredit, og han advarer os mod at blive ved at forøge Gælden, og han bruger meget stærke Udtryk, for han siger derom: „Gøre vi det — o: forøge Gælden —, er der ingen som helst Tvivl om, at vor Kredit vil blive svækket derved. Vor hele økonomiske, kulturelle og nationale Stilling vil blive saa dybt rystet, saa vi ville synke ned paa en helt anden Plads i Nationernes Række end den, vi nu heldigvis indtage“ — hvorefter han meddele, at han indtil videre ikke agter at foretage noget som helst for at afværge dette. Og det gør den højtærede Finansminister samtidig med, at han forelægger dette høje Ting et Statsregnskab, der viser et Underskud paa 51 Mill. Kr., medens vi befinde os i et Finansaar, hvis Underskud neppe af nogen vil ventes at blive lavere end 30 Mill. Kr., og samtidig med, at han forelægger os et Budget, af hvilket det fremgaar, at det kommende Aars Underskud, naar man tager i Betragtning, hvad der vil følge af Tillægsbevillingsloven og af særlige tilkommende Love, heller ikke paa nogen Maade kan anslaaes til at blive mindre end 30 Mill. Kr.

Ansvarer for, at der ikke hurtig raades